

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 65685-02-23 פוטשניק נ' לשכת עורכי הדין - מחוז תל אביב

תיק חיצוני: בדא 35/22

בפני כבוד השופט נמרוד פלקס

המערערת

שלוח פוטשניק
ע"י ב"כ עוה"ד רן זינגר

נגד

המשיבה

לשכת עורכי הדין - מחוז תל אביב
ע"י ב"כ עוה"ד אליענה גרובמן ורחמים דיין

פסק דין

1. ערעור על פסק דין בית הדין הארצי של לשכת עורכי הדין (בד"א 35/22 מיום 15.2.22, אב"ד עוה"ד ע' גבע, חב"ד עוה"ד א' דסאו ועוה"ד א' ויינברג) (להלן - "**בית הדין הארצי**"), שבגדרו נדחה ערעור המערערת על פסק דינו של בית הדין המשמעותי המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב (להלן - "**בית הדין המחוזי**"), (בד"מ 122/20 (אב"ד עוה"ד י' בן דוד, חב"ד עוה"ד ל' ינר ועוה"ד י' הרשקוביץ).
2. לפי כתב הקובלנה שהוגש כנגדה, ייצגה המערערת את הגב' אילנה סיונוב (להלן - "**המתלוננת**") בנוגע לסכסוך ירושה. במסגרת ייצוג המתלוננת, פתחה המערערת עבור המתלוננת חשבון נאמנות, בו הופקדו סכומי כסף על ידי המתלוננת ובני משפחתה, בסך מצטבר של כ - 630,000 ₪ (להלן - "**כספי הנאמנות**").
3. לימים הודיעה המתלוננת למערערת, כי ברצונה לקבל בהקדם את כספי הנאמנות נוכח סיום הסכסוך. המערערת דחתה את פניות המתלוננת בתואנות שונות, ואף לא נענתה לבקשותיה לקבל דין וחשבון אודות כספי הנאמנות. מספר חודשים לאחר מכן העבירה המערערת לחשבון המתלוננת סך 252,600 ₪, אך לא השיבה לה את יתרת כספי הנאמנות.

4. נוכח דברים אלו נטען בכתב הקובלנה, כי המערערת נטלה שלא כדין מכספי הנאמנות סך 377,400 ₪, וכן עיכבה שלא כדין משך כארבעה חודשים את יתרתם. כמו כן לא המציאה המערערת למתלוננת תוך זמן סביר וחרף דרישותיה דין וחשבון אודות חשבון הנאמנות. המערערת אף לא השיבה לפניית המשיבה באשר לתלונת המתלוננת, בניגוד להוראת סעיף 5 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי דין בבתי הדין המשמעתיים), התשע"ה - 2015.

5. לאור האמור הואשמה המערערת בכתב הקובלנה בעבירות של הפרת חובות נאמנות ומסירות ללקוח, אי המצאת דין וחשבון כספי לפי דרישת הלקוח והתנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין. קרי - עבירות על כלל 42(א) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו - 1986 ועל סעיפים 54, 61(1), 61(2), 61(3) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א - 1961 (להלן - "החוק").

6. בתום ההליך בבית הדין המחוזי, הורשעה המערערת בעבירות האמורות, בגין המעשים המפורטים בכתב הקובלנה. ודוק, בית הדין המחוזי קבע בהכרעת הדין, כי מהראיות שהובאו לפניו עולה, שסכומם המצטבר של כספי הנאמנות הגיע לכדי 702,950 ₪. המערערת השיבה למתלוננת סך 352,600 ₪, מתוך כספי הנאמנות. יתרת סכום כספי הנאמנות, בסך של כ - 350,000 ₪, לא הושב למתלוננת מעולם. אף סך של כ - 260,000 ₪ מתוך סכום הכסף שהושב על ידי המערערת למתלוננת, הושב אך בחלוף מספר חודשים מדרישת המתלוננת. בעקבות כך נגזרו על המערערת אמצעי המשמעת כדלקמן: הוצאה משורות לשכת עורכי הדין, פיצוי למתלוננת בסך 20,000 ₪ ותשלום קנס למשיבה בסך 10,000 ₪.

7. המערערת ערערה אל בית הדין הארצי, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. הערעור על הכרעת הדין - נדחה, תוך שנקבע, בין היתר, כי "המשיבה הוכיחה מעבר לכל ספק ולטעמינו אפילו מעבר לספק סביר כי המערערת שלחה יד בסכום של 350,350 ₪. אפילו אם נקבל את טענתה כי הסכום פחות לאור העובדה שהמשיבה נקבה בקובלנה בסך של 630,000 ₪ הרי היא מעלה בסכום של 277,400 ₪ ואפילו אם נקבל את טענתה כי אין לה מושג מי זו הגב' שיבר הרי היא מעלה מעבר לכל ספק ב - 184,900 ₪ ... היינו מצפים מנקבל שהוא עו"ד ובפרט מעו"ד מיוצג כי לא יעז להעלות טענה כי יש לו אישורים על העברות למתלוננת מבלי שיש לו אותם אישורים ... הטענה מהווה ניסיון נואל להציג את המתלוננת כשקרנית מבלי שיש למערערת הוכחה בעניין".

8. הערעור על גזר הדין - נדחה אף הוא. בהקשר זה ציין בית הדין הארצי, כי: "העונש נועד להגן על הערך החברתי והמשפטי שעל הדין המשמעתי להגן ... ריבוי הרשעות קודמות ... מדיניות הענישה במקרים דומים ... אין שום נסיבה אישית של המערערת המהווה הצדקה להקלה בעונש. מדובר בדמעות תנין של עורכת דין שהפרה את הכללים החמורים ביותר בתקנות האתיקה. כל הטענות לגבי פגיעה בפרנסה או במשפחה אינן רלבנטיות. לכן היא אינה ראויה לשמש כעורכת דין. המשך עבודתה כעורכת דין מהווה סכנה לציבור ואנו מצווים לעשות כל מעשה על מנת להרחיקה". הוסיף וציין בית הדין הארצי, כי: "לולא היה הדבר תלוי בנו היינו מגדילים את סכום הפיצוי למתלוננת ואת סכום הקנס

וכן מחייבים בהוצאות לגבי הערכאה דלמטה". בית הדין הארצי השית על המערערת חיוב
בהוצאות ושכ"ט עו"ד בסך של 20,000 ₪.

9. המערערת אינה משלימה עם פסיקת הערכאות דלמטה, ומכאן ערעורה. לאחר שקראתי
את טיעוני הצדדים, שמעתי את השלמת טיעוניהם בעל פה, ואף קראתי את "בקשת
המערערת לצירוף מסמך", אשר הוגשה לאחר הדיון שהתקיים במעמד הצדדים, באתי
לכלל מסקנה, כי דין הערעור להידחות. אבאר.

10. בערעורה בכתב ובהשלמת טיעוניה בעל פה העלתה המערערת מספר טענות כדלקמן:
ייחוס מעשה של שליחת יד למערערת, עת מעשה זה לא יוחס לה במפורש בכתב
הקובלנה; דחיית בקשתה לעיכוב הדיון בבית הדין המחוזי עד לאחר ההכרעה בהליך
האזרחי, שנקטה המתלוננת כנגד המערערת והבנק בו נוהל חשבון הנאמנות; סירוב בית
הדין המחוזי לדחיית אחת משיבות ההוכחות, אשר נועדה לשם השלמת חקירתה הנגדית
של המערערת, וזקיפת אי התייצבות המערערת לדיון הוכחות זה לחובתה; הבאת
מסמכים שאינם קבילים בגדר הראיות שהוגשו לבית הדין המחוזי, תוך ביסוס הכרעת
הדין המרשיעה על מסמכים אלו; חשש שבתי הדין המשמעתיים לא שמעו את טיעוני
המערערת בנפש חפצה; טעויות שנפלו בקביעותיהם העובדתיות של בתי הדין
המשמעתיים, עת העדיפו את גרסת המתלוננת ועדת התביעה האחרת על פני גרסת
המערערת; אי הוכחת אשמת המערערת מעבר לספק סביר, כנדרש לטעמה בהליך
משמעתי; השתת גזר דין חמור יתר על המידה, אשר חורג בחומרתו מרף הענישה המקובל
במקרים כגון דא, ואף אינו מביא בחשבון כדבעי את נסיבותיה האישיות של המערערת,
חלוף הזמן, עבר משמעתי והעדר הלימה בין הענישה הפלילית לענישה המשמעטית.
המערערת אף משיגה על חיובה בהוצאות משפט, ועל הביקורת שמתח בית הדין הארצי
על אופן ייצוגה.

11. המשיבה סבורה, כי יש לדחות את הערעור על כל חלקיו. המשיבה מצביעה על האבחנה
שבין הדין הפלילי לדין המשמעתי, עת תכליתו העיקרית של הדין המשמעתי היא הגנה על
הציבור, תוך שמירה על רמתו וטוהרו של מקצוע עריכת הדין. המשיבה הצביעה על כך
שבית הדין המחוזי לא היה מוסמך כלל לעכב את ההליך שבפניו עד שיוכרע ההליך
האזרחי. ממילא אף לא היה טעם ממשי לעשות כן, עת קביעות בפסק דין אזרחי עשויות
אולי לשמש כראיה לכאורה לחובת המערערת - להבדיל מלחובת המשיבה, אשר אינה צד
להליך האזרחי. אי דחיית מועד דיון ההוכחות לא פגעה בזכות מזכויות המערערת.
למערערת ניתנה האפשרות להעיד בהיוועדות קולית חזותית והיא בחרה שלא לעשות כן.
ניתנה לה אף אפשרות להוכיח את גרסתה באמצעות מסמכים, אשר נועדו להיות מוגשים
לאחר מועד הדיון אליו לא התייצבה, אך המערערת נמנעה מלהגישם. אין יסוד אף לטענה
בדבר אי קבילות מסמכים, עת המסמכים אליהם מכוונת המערערת טענתה נערכו על
ידה, או הוגשו באמצעותה במסגרת ההליך האזרחי. ממילא ניתנה למערערת הזדמנות
להסתייג ולהשלים טיעוניה נוכח המסמכים האמורים, אך היא נמנעה מלעשות כן. אין
לקבל אף את טענת המערערת בדבר אי שמיעתה בנפש חפצה, ולו מן הטעם שעדותה
נפרשת על 126 עמודי פרוטוקול. מידת ההוכחה הנדרשת בהליך משמעתי אינה כבהליך

פלילי, אך היא עולה על זו הנדרשת בהליך אזרחי. לא זו אף זו, שבמקרה דנן הוכחה
 אשמת המערערת מעבר לספק סביר. אין מקום להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שקבע
 בית הדין המחוזי, ואשר אושרו בידי בית הדין הארצי. אין עבירה מובהקת של "שליחת
 יד", ולפיכך אף לא היה צורך לייחס למערערת עבירה מעין זו בכתב הקובלנה. יסודות
 מעשה "שליחת היד" ניבטים מהעובדות להן טענה המשיבה בכתב הקובלנה. אמצעי
 המשמעת שהושתו על המערערת אינם חמורים כלל ועיקר, וזאת נוכח מעשיה החמורים,
 עת אף לא השיבה את סכומי הכסף הניכרים שנטלה שלא כדין. התנהלות המערערת ובאי
 כוחה בבתי הדין המשמעתיים, אשר האריכו וסיבכו את ההליך שלא לצורך, הצדיקו
 השתת הוצאות משפט ריאליות.

דין

12. עסקינן בערעור "בגלגול שלישי" על פסיקת בתי הדין המשמעתיים של לשכת עורכי הדין,
 המהווים גוף מקצועי, אשר הופקד מכוח מומחיותו וסמכותו על יישום נורמות האתיקה
 של עורכי הדין; משום כך נקבע בפסיקה, כי הביקורת השיפוטית בעניינם תנהג במידת
 רבה של ריסון במיוחד בסוגיית הענישה. ראו: [ע"ע 9/89 יובל נ' הוועד המחוזי, פ"ד](#)
 מד(1) 705, 709 (1990); [ע"ע 6868/06 הוועד המחוזי נ' חיים](#) (2007); [בר"ש 3490/16](#)
 שקד נ' ועדת האתיקה (2016) (להלן - "עניין שקד").

13. כלל זה של ביקורת שיפוטית מרוסנת יפה הן באשר לקביעת העובדות בידי הערכאות
 המשמעטיות, ובפרט הערכאה הדיונית; והן באשר לקביעת סטנדרט אמצעי המשמעת
 הראוי, עת נמצא, כי עורך דין ביצע את העבירה בה הואשם.

14. הדין הוא, כי אין זה ממנהגה של ערכאת הערעור - לא כל שכן כאשר עסקינן בערעור שני -
 להתערב בממצאים עובדתיים ובמצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית.
 התערבות בממצאים שבעובדה תיעשה רק במקרים חריגים וקיצוניים, כגון במקרים
 שנפל בהכרעת הערכאה הראשונה פגם היורד לשורשו של עניין, וכשהדברים אינם
 מבוססים על פניהם. ראו: [ע"ע 5160/04 אשד נ' הוועד המחוזי, פ"ד נט\(6\)](#), 223, 230
 (2005); [ע"א 501/84 מגדל נ' מירון](#) (24.2.1988); [ע"א 651/11 בשותי נ' ג'מאל](#)
 (23.4.2013); [ע"א 1596/18 ח'ורי נ' עמוס](#) (16.3.2020), בפסקה 17.

15. בגדרם של מקרים חריגים אלו באים אותם מקרים בהם לערכאה הדיונית אין יתרון
 ממשי על ערכאת הערעור, מקום בו ממצאיה נסמכים על עיון במסמכים או ראיות
 חפציות אחרות, והסקת מסקנות שבהגיון. ראו: [ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני](#)
 (7.7.2014) בסעיף 5; 9784/05 [עיריית תל אביב נ' גורן](#) (12.8.2009) בסעיף 17; [ע"א](#)
[1966/07 אריאל נ' קרן הגמלאות](#) (9.8.2010) בסעיף 27.

16. הריסון השיפוטי אף יפה באשר לסוגיית אמצעי המשמעת. זאת נוכח תכליות הדין
 המשמעתי, אשר אינן בהכרח אך השתת עונש על עורך דין המפר את כללי האתיקה, אלא
 - ואולי אף בעיקר - בחינת כשרות והתאמת עורך הדין, שהתנהגותו לקתה בפגם
 משמעתי, להמשיך ולעסוק במקצוע, וזאת במטרה להגן על לקוחותיו הפוטנציאלים, הגנה

על כבוד ומעמד מקצוע עריכת הדין, במטרה להגן על ציבור עורכי הדין, כדי להבטיח את
אמון הציבור בעורכי הדין ובשלטון החוק, וכן העברת מסר לכלל עורכי הדין באשר
לנורמות ההתנהגות המצופות מהם, ומניעת פגיעה בציבור בכללותו. ראו: [על"ע 6251/06](#)
הוועד המחוזי נ' דוידוביץ (8.7.2010) (להלן - "עניין דוידוביץ"); [על"ע 8536/07](#) **הוועד**
מחוזי נ' הלברשטט (24.3.2011); [בר"ש 2418/23](#) **ועדת האתיקה נ' יואל** (16.4.2023).
מטעמים אלו לבתי הדין המשמעתיים, המופקדים על שמירת כללי האתיקה של עורכי
הדין, מוענק שיקול דעת רחב באשר לעונש אותו בוחרים הם להטיל. התערבות בהחלטות
בתי הדין תיעשה אך במקרים בהם העונש שהוטל חורג ממדיניות הענישה הראויה,
וסוטה מהותית מתכלית הדין המשמעתי ומרף הענישה הראוי להגשמתה. ראו: [על"ע](#)
[3092/05](#) **לשכת עורכי הדין נ' אגבריה** (4.4.2006); עניין דוידוביץ.

17. המקרה דנן אינו בא בגדרי אותם מקרים חריגים בהם נפל פגם היורד לשורשו של עניין
במלאכת הערכאה הדיונית, אשר לה יתרון מובנה בהתרשמות מעדות העדים שהעידו
בפניה. לא מצאתי טעם לסתור את קביעת בתי הדין המשמעתיים, לפיה הוכח מעבר
לספק סביר, כי המערערת שלחה ידה בסך העולה על 350,000 ₪ מכספי המתלוננת,
ועיכבה השבת סך נוסף של למעלה מ- 250,000 ₪ למשך מספר חודשים. כפי שיובהר
להלן, אף בהתעלם מיתרון הערכאה הדיונית, הרי שבמקרה דנן הוכחה אשמת המערערת
מעבר לספק סביר, אף נוכח ראיות חפציות שאין עליהן עוררין.

18. בכתב הקובלנה נכתב בבירור, כי "נטלה הנקבלת שלא כדין כ- 377,400 ₪ מתוך כספים
שהופקדו בידיה בנאמנות...". די באמור כדי להבהיר למערערת הבהר היטב את
שהואשמה בו, ואין בכך שלא הואשמה בבירור ב"שליחת יד", כדי לפגוע בהגנתה. השוו:
[על"ע 9013/05](#) **הוועד המחוזי נ' יורם** (3.9.2006) בפסקאות י(2)-(3); [בר"ש 2576/13](#) **סגל נ'**
לשכת עורכי הדין (16.5.2013) בפסקה יב'.

19. אשר לטענה בדבר רמת ההוכחה הנדרשת בהליך המשמעתי. טענה זו פטורים אנו מלדון
בה שכן בית הדין הארצי מצא, כי המשיבה עמדה ברמת ההוכחה של למעלה מספק סביר.
באשר למחלוקת בפסיקת בתי המשפט באשר לרמת ההוכחה הנדרשת בהליך משמעתי
ראו: [עש"מ 3725/91 בכרך נ' מדינת ישראל](#), פ"ד מח(5) 401 (1991); [על"ע 2/70 פרנקל נ'](#)
הוועד המחוזי, פ"ד כד(1) 729 (1970); [על"ע 8/81](#) **הוועד המחוזי נ' פלוני**, פ"ד לו(1) 756
(1982); [עש"מ 3/88 אזוט נ' מדינת ישראל](#), פ"ד מג(1) 867 (1989); [על"ע 3/74 לויט נ'](#)
היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כט(1) 439 (1974); [עש"מ 3275/07 ציילר נ' נציבות שירות](#)
המדינה (26.4.2009); [על"ע 1381/94](#) **לשכת עורכי הדין נ' מזרה**, פ"ד נ(1) 749 (1996);
[עש"מ 5550/98 גל אור נ' מדינת ישראל](#), פ"ד נג(1) 326 (1999); [עש"מ 7797/07 מימון נ'](#)
נציבות שירות המדינה (6.11.2007); [ע"א 8142/04](#) **מלימובקה נ' שר הבריאות**
(17.3.2005); 4102/16 **ח"ר נ' ועדת האתיקה** (21.6.2016) (להלן - "עניין ח"ר").

20. לא מצאתי דופי בממצאי בית הדין המחוזי, אשר לאחר שקילת מהימנות עדות העדים
שהעידו בפניו והתרשמותו הבלתי אמצעית מהם, העדיף את גרסת המתלוננת ועדת
התביעה האחרת על פני עדות המערערת. לא זו אף זו, שקביעותי העובדתיות של בית

הדין המחוזי מעוגנות היטב אף בראיות חפציות, אשר אין עליהן עוררין. כך מפירוט התנועות בחשבון הנאמנות עולה בבירור, כי הופקד לחשבון סך כולל של 702,950 ₪. מחשבון הנאמנות הועבר סך כולל של 257,700 ₪ לחשבון המערערות, וכן סך 97,500 ₪ לחשבון פלונית בשם רחל שיבר.

21. לגרסת המערערות למצער עיקר העיקרים של סכומי הכסף אותם העבירה לחשבונה או לחשבון הגב' שיבר, נמשכו מחשבוניות אלו במזומן ונמסרו למתלוננת. לגרסת המערערות - אשר הועלה אך בעת עדותה וממילא לאחר סיום עדות המתלוננת ועדת התביעה האחרת (עמ' 51 לפרוטוקול הדיון מיום 22.11.21) - המתלוננת אישרה למערערות בכתב, כי קיבלה לידיה את סכומי הכסף האמורים. דא עקא, שהמערערות לא הציגה את אותם אישורים בכתב, חרף שניתנה לה שהות לעשות כן. יחד עם זאת העלתה גרסה חדשה, לפיה מסרה למתלוננת את האישורים האמורים. לא למותר לציין, כי המערערות לא מצאה לנכון לעמת את המתלוננת או את עדת התביעה האחרת עם גרסתה האמורה. גרסה, אשר יש בה לשיטת המערערות כדי להסביר מדוע בעת הדיון בבית הדין המחוזי לא יכלה להציג את אישורי הפירעון הנטענים. אל מול גרסת המתלוננת ועדת התביעה האחרת, אותה מצא בית הדין המחוזי מהימנה - גרסה העולה בקנה אחד עם ראיות חפציות מוצקות - ניצבת גרסתה היחידה והכבושה של המערערות, לה לא האמין בית הדין המחוזי.

22. לא זו אף זו, שהמערערות לא מצאה לנכון להביא כל ראיה אחרת, אשר יכלה אולי לתמוך בגרסתה בדבר משיכת סכומי כסף מחשבון המערערות והעברתם למתלוננת. כך לא הוצג פירוט תנועות בחשבון המערערות, כרטסת הנהלת חשבונות, או למעשה כל מסמך אחר. יש לדחות אף את טענת המערערות בדבר סכסוך שהתגלע בינה לבין הבנק בו ניהלה את חשבונה, אשר מנע ממנה להמציא רשומות בנקאיות. ברי, כי היה בידי המערערות לפנות אל בית הדין המחוזי בבקשה למתן צו מתאים לבנק, לשם קבלת המידע הנדרש למערערות לשם הגנתה. באמור יש אף כדי להשיב על טענת המערערות בדבר פגיעה בהגנתה, עת בית הדין המחוזי קיבל כנטען כראיה מסמכים שאינם קבילים. אף אם אניח לצרכי הדיון, כי אלו פני הדברים, הרי, שהמסמך היחיד שנדרש אולי לשם הוכחת אשמת המערערות הוא פירוט התנועות בחשבון הנאמנות. המערערות לא הצביעה על טעם כלשהו ממנו ניתן ללמוד מדוע קבלת מסמך זה כראיה פגעה בהגנתה. למערערות ניתנה שהות להגיב לאותו מסמך, להציג גרסה באשר לנלמד ממנו - וכך אף עשתה. כן ניתנה למערערות שהות להגיש ראיות חפציות לשם הוכחת גרסתה, אך היא כאמור נמנעה מלעשות כן.

23. מהאמור עולה אף, כי סירוב בית הדין המחוזי לדחות את מועד הדיון שנועד לשם המשך חקירתה הנגדית של המערערות, לא פגע בהגנתה. שהרי, חקירתה הראשית נשמעה במלואה, ולא היה בה כדי להפריך את ראיות התביעה. אמנם בית הדין המחוזי ציין בהכרעת הדין, כי היעדרות המערערות מדיון ההוכחות האחרון עשויה לשמש חיזוק לראיות העומדות כנגדה. ברם, בית הדין המחוזי אף הבהיר, כי הראיות "אינן זקוקות לחיזוק כלל ועיקר".

24. יש לדחות אף את הטענה בדבר אי המתנת בית הדין המחוזי עד להכרעת בית המשפט בהליך האזרחי, אשר נקטה המתלוננת כנגד המערערות והבנק בו התנהלת חשבון

הנאמנות. מקובלת עלי עמדת המשיבה, לפיה ספק האם בית הדין היה רשאי כלל לדחות את הדיון נוכח ההליך האזרחי - מקום בו שני הצדדים אינם מסכימים לכך. אמנם הדעה המקובלת היא, כי לפסק דין בהליך אזרחי יש משקל בהליך משמעותי כנגד עורך דין נקבל, אשר היה צד להליך האזרחי. ראו: עניין ח'יר. ברם, ספק האם עסקינן במשקל מכריע - ולו מחמת מידת ההוכחה, העשויה להיות שונה, בין הליך אזרחי לבין הליך משמעותי.

25. בין כך ובין כך, מ"בקשת המערערת לצירוף מסמך", אשר הוגשה לאחר הדיון שהתקיים במעמד הצדדים, נלמד שאי ההמתנה לתוצאות ההליך האזרחי לא פגעה המערערת כלל ועיקר. מהודעת המערערת עצמה עולה, כי בהליך האזרחי הסכים הבנק הנתבע לפשרה, לפיה יפצה את המתלוננת בסך העולה על 200,000 ₪. הוסכם, כי בית המשפט שם יכריע על דרך הפשרה, באשר לסכום נוסף אותו יהיה על המערערת לשלם למתלוננת. ככל שניתן היה אפוא ללמוד דבר מה מהסדר פשרה, או מפסיקה על דרך הפשרה, בהליך האזרחי האמור, לצרכי ההליך המשמעותי דנן - הרי, שהפשרה עם הבנק והסכום הנוסף אותו אולי תחוייב המערערת לשלם למתלוננת, מפריכים את גרסת המערערת, לפיה שילמה למתלוננת את כל כספה זה מכבר.

26. לא מצאתי ממש אף בטענת המערערת בדבר אי שמיעתה בנפש חפצה. המערערת פרשה ארוכות את גרסתה בפני בית הדין המחוזי, ואף ניתנה לה שהות להשלים גרסתה בדרך של הגשת ראיות חפציות, אך היא בחרה שלא לעשות כן. אף בית הדין הארצי נדרש לכלל טענות המערערת וסקלן כדבעי. אכן בתי הדין המשמעותיים מתחו על המערערת ביקורת נוקבת ומצאו להרחיקה משורות לשכת עורכי הדין, עת מצאו שכשלה בשליחת יד בכספי לקוח. אין בכך כדי ללמד, כי המערערת לא נשמעה בנפש חפצה. אמנם, ייתכן וניתן היה למתן את הביקורת שהביע בית הדין הארצי על אופן ייצוג המערערת, אך אין בכך כדי להצביע על דופי שנפל לגוף פסק הדין בעניין המערערת.

27. יש לדחות את הערעור אף באשר לחומרת אמצעי המשמעת. בית הדין המחוזי סקר בפסק דינו את סטנדרט אמצעי המשמעת המקובל במקרה של הרשעה, בגין שליחת יד בכספי לקוח, או בכספי נאמנות. מסקירה זו עולה, כי אף שאמצעי המשמעת במקרה דנן נקבעו ברף העליון של המתחם הנוהג - אין בהם כדי לסטות לחומרה מהמתחם. זאת עת בהחלט מקובל וראוי, כי עורך דין השולח ידו בכספי לקוח, או בכספי נאמנות, יוצא משורות לשכת עורכי הדין. המקרה דנן מהווה מקרה מובהק בו היה על בתי הדין המשמעותיים לשקול את **עצם כשירות** המערערת לעסוק במקצוע עריכת הדין - וכך עשו. מקום בו מעשי המערערת מלמדים על **היעדר כשירות** לשמש עורכת דין, העוסקת בעיסוק אשר נשמת אפו היא נאמנות ללקוח, נסוג ופוחת משקלם של יתר השיקולים ובכללם: נסיבות אישיות, עבר משמעותי, חלופי הזמן (אשר במקרה דנן, אף אינו ניכר), הלימה בין ענישה פלילית לבין ענישה משמעתית.

28. לא מצאתי להתערב אף ביתר אמצעי המשמעת, אשר הושתו בידי הערכאות דלמטה, עת חומרת העונש אינה ככלל עילה לדיון בגלגול שלישי. סבורני, כי אמצעי המשמעת שננקטו בנסיבות העניין אינם חורגים ממדיניות הענישה הראויה. ראו: [בר"ש 3251/23 רימר נ'](#)

1 **ועדת האתיקה** (4.5.2023) בפסקה 12. הדברים יפים אף באשר לחיוב המערערת בהוצאות
2 המשיבה, אשר אף אם נפסק על הצד הגבוה מצוי בגדרי שיקול דעת הערכאות דלמטה.
3
4

5 29. הערעור נדחה אפוא על כל חלקיו.
6

7 המערערת תישא בהוצאות המשיבה בסך 7,500 ₪.
8

9 עיכוב הביצוע בהתאם להחלטה מיום 5.3.23 מבוטל בזה.
10

11 המערערת תוצא משורות לשכת עורכי הדין החל מיום 1.6.23.
12
13

14
15 ניתן היום, כ"ג אייר תשפ"ג, 14 מאי 2023, בהעדר הצדדים.
16

17 נמרוד פלקס
18
19
20